DOSAR: CONFISCAREA ROMÂNIEI. DE LA SUVERANITATEA NAȚIONALĂ LA PROIECTUL ATLANTIST

Octavian Dimarescu

Incorect Politic

Septemrie 22, 2025

DOSAR: Confiscarea României. De la Suveranitatea Națională la Proiectul Atlantist

Pentru a înțelege pe deplin traiectoria României de astăzi, este esențial să privim înapoi la ceea ce era înainte de Decembrie 1989. Regimul lui Nicolae Ceaușescu, cu toate constrângerile și lipsurile sale pe plan intern, proiecta în exterior imaginea unei suveranități feroce. Cu bune și cu rele, România era o țară care își clădise o reputație de nonconformist în Blocul Estic. Refuzul de a participa la invazia Cehoslovaciei în 1968, menținerea relațiilor diplomatice cu Israelul după Războiul de Șase Zile și o politică externă adesea independentă de Moscova au conturat profilul unui stat care, deși comunist, refuza să fie o simplă colonie sovietică. Această independență, plătită scump de poporul român, mai ales în anii '80, reprezenta însă coloana vertebrală a suveranității naționale. Evenimentele din Decembrie 1989 nu au vizat doar înlăturarea unui lider, ci, mai presus de toate, frângerea acestei coloane vertebrale și realinierea forțată a României la un nou pol de putere: proiectul Atlanticist. Ceea ce a fost prezentat ca o revoluție spontană a fost, în realitate, o lovitură de stat minuțios orchestrată, primul pas în procesul de confiscare a suveranității.

Proba cea mai clară a acestei planificări a apărut imediat ce fumul de pe străzi s-a risipit. În plină confuzie și euforie națională, pe 31 decembrie 1989, lua ființă Grupul pentru Dialog Social (GDS), urmat la scurt timp de Fundația pentru o Societate Deschisă, ambele structuri patronate de miliardarul George Soros. Apariția lor instantanee, cu membri și agendă deja stabilite, trădează o rețea pregătită din umbră, gata să umple vidul de putere și să modeleze destinul țării. Lovitura de stat nu a fost un scop în sine, ci doar ușa

deschisă pentru un masiv desant ideologic. Anii ’90 au fost scena acestei operațiuni. În timp ce industria națională era demontată, mintea națiunii era remodelată. Finanțate generos de rețeaua Soros și de agenții precum NED sau Freedom House, noile „elite” au preluat controlul narativului. S-a finanțat crearea unei prese „independente” (precum postul SOTI), s-au tipărit „manuale alternative” care au rescris istoria și s-a construit de la zero o „societate civilă” formată din ONG-uri loiale aceleiași agende. În paralel, la Universitatea Central Europeană (CEU) din Budapesta, erau deja școliți tinerii români selectați pentru a forma viitoarea clasă conducătoare a țării.

Odată ce acest ecosistem ideologic a fost consolidat, a urmat pasul firesc: preluarea pârghiilor puterii de stat. Această nouă elită, formată în laboratoarele „societății deschise”, a început să penetreze administrația, diplomația, serviciile secrete și partidele politice. Figuri precum Sandra Pralong, revenită în țară imediat după 1989, au devenit o prezență constantă la cel mai înalt nivel, servind drept consilier prezidențial pentru mai mulți șefi de stat și asigurând continuitatea proiectului. Profilul perfect al acestei noi elite este întruchipat de cariera lui Mihai Răzvan Ungureanu. Promovat prin bursele rețelei Soros la universități de prestigiu precum Oxford, școlit în centre strategice occidentale și NATO, a fost ulterior propulsat în cele mai înalte funcții: ministru de Externe, șef al Serviciului de Informații Externe (SIE) și chiar prim-ministru. Traseul său demonstrează mecanismul prin care loialitatea față de rețeaua externă primează în fața interesului național. Punctul culminant al acestei preluări a fost guvernul tehnocrat condus de Dacian Cioloș (2015-2017), un executiv format aproape integral din activiști ONG și experți ai rețelei, supranumit pe bună dreptate „Guvernul Soros”. Era momentul în care caracatița nu mai avea nevoie de intermediari, ci putea prelua direct controlul.

Radiografia acestei ocupații devine completă atunci când privim lista celor care au condus și influențat România în ultimele trei decenii. Nu este o simplă listă de nume, ci dovada unei rețele care a funcționat transpartinic și a acaparat toate centrele de putere.

* La vârful statului și în diplomație: Mihai Răzvan Ungureanu, Dacian Cioloș, Adrian Cioroianu, Teodor Baconschi, Andrei Marga, Andrei Pleșu, Smaranda Enache.

* În fruntea serviciilor de informații: Mihai Răzvan Ungureanu (SIE), Edward Helvig (SRI).

* În justiție și ministere cheie: Monica Macovei, Raluca Prună, Corina Șuteu, Laura Ștefan.

* În aparatul prezidențial: Sandra Pralong, Andrei Pleșu, Renate Weber, Vladimir Tismăneanu (șef al Comisiei Prezidențiale de Analiză a Dictaturii).

* În controlul cultural și media: Horia Roman Patapievici (fost șef ICR), Gabriel Liiceanu (Director Humanitas), Stelian Tănase (fost șef TVR), Alexander Lăzescu (fost șef TVR), Rodica Culcer, Andreea Pora.

* Ca lideri ai „societății civile”: Alina Mungiu-Pippidi (SAR), Cristian Pârvulescu (Pro Democrația), Sorin Ioniță, Mircea Toma.

În final, tabloul este clar. Lovitura de stat din 1989 a fost actul prin care suveranitatea României a fost confiscată. Spiritul de libertate al celor care au murit pe străzi a fost deturnat de o rețea externă, care a înlocuit elita națională, fie ea și comunistă, cu o elită de import, complet loială proiectului Atlantist. România de astăzi, cu deciziile sale politice și militare predictibile și cu o clasă conducătoare adesea în contradicție cu voința propriului popor, este rezultatul direct al acestui proiect de lungă durată. Libertatea a fost câștigată pentru scurt timp, doar pentru a fi predată altui stăpân.